

Bari Károly

KÉT GYERMEKVERS MÁRIUSZNAK

SZÍVPIROS VERS

Az én szívem piros labda,

jön az öröm, égig dobja:

felhő-halacska nagy tóig,

hóval lepett kék hálógig.

Az én szívem piros madár,

a szerelem ágára száll:

szírom-körmű ágacska,

onnan ragyog a világra.

Az én szívem piros puli,

piros vérem terelgeti

piros vérem szép gulyáját,

réz-nap fújja rézdudáját.

Az én szívem piros alkony,

piros fátylat sző a fákon,

piros fátylát szövi, varrja,

elmúlásom eltakarja.

CSÖND

Zúzmara-agyaras kavics vagyok,

az vagyok már én, az vagyok.

Lakatlan piros avarban gázol,

szökik a szép fény. Hallgatok.

Téli este

Vonítanak a szél kutyái,

fehér puszták gerincét a fagy
őrült fogai harapdálják,
száraz ág heveredik a hóba,
csattognak mellén súlyos
buzogány-csapásai hegyek
hideg sóhajtásainak,
jaj, a zöld lobogású fenyők
is zúzmara-szakállat növesztettek!
Jégvirágok csikorgó éjszakája:
talpig tündöklő fehérben,
erdők kerítése alatt szarvasok sírnak,
borzongó agancsaikon virraszt a hold.

JANNISZ RITSZOSZ

Szabadság: vasra-vert ígéret,
szemünk láttára hervadsz
a rozsdát-vétkező láncok közt,
s azt merik mondani, szíveinket
éled, hogy szabadok vagyunk, azt
merik mondani; árva, némaságtól-szenesedő
torkú madarak előtt: előttünk, akik
ismerjük sóhajait a börtönt-próbáló eszmék
tüzein tisztuló létnek, ismerjük kiskorunktól
a faluvégeken üldögélő virág-szakállas
öregemberek: a temetők meséit
e hamuban-járkáló országot béklyóba-nyomorító
foglárról, tudjuk: rácsokká fonódnak

a rosszul formált szavak, s fogaink gyöngy-sövényeit
a kulcsok vitézei kirugdadják, ha rosszul szólunk,
sáros cipőink alatt nyöszörög a harmat - nincs
vége az útnak, nincs vége a bajnak,
szíveink piros cseppkőbarlangjaiban
gumibotok suhogásán osztozkodó álmok nyögése
visszhangzik, de szemekben alázatot
nem tenyészt a kín, állunk meztelenül,
fal felé fordulva, ágyékszőrünket locsolja
a bordáink csont-zsilipéin átlihegő vér,
szemben a kőfalon fehér
krétairás: életet vesz, ki szabadságért sír!

A NÉMASÁG KÖNYVE

Meghalsz, meghalsz, szemgödreidben
szökött fegyencek húzódnak majd meg
éjszakánként: harmat-bakancsos bogarak,
a lombok ugatásától visszhangzó fogolytáborból
menekülők, piros barakkok borotvált fejű
lakóinak: tulipánkelyhek remegő porzószálainak
sorsából kitörők, halálról mormol
az eső ezüst szekrényében rejtőzködő kert is, fekete
szárnyaikat forgószelek köszörűkövein élesítő varjakról,
a bányamély tükrokből pillantások csákányaival
kibontott ős hajszálakról, temetőkről, hajnali
cédrusfák között rikoltozó hattyúlebegésű ködről,

nincs nap, nincs hold, halál patái kopognak mögötted
ragyogva, megfeszítettel, isten tekintetével átszögelt
tenyereidből kicsordul majd a sorsod, meghalsz -
kopott cigánykártyák jóslatait
ismételgetem suttogva, földre terített
fejkendőkön: gyűrött rózsamezőkön
fölsorakoztatott katonák kémjelentéseit,
torkom bunkeréből cigarettafüst-pokrócba
burkolódzott szavak lopakodnak elő, a fogak
gyöngy-oszlopaira kifeszített nyál csillogó
drótakadályán átmásznak, emlékek távcsövén figyelik
a tenger végtelenbe vezető kék mozgólépcsőjén
sunnyogó aranypatkányt: a Napot, hallgatóznak,
idomított jelképek csaholnak
a beszélgetések bércein, akár a véredek,